

عنوان مقاله:

عرفان خیام زبان و ادبیات فارسی

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 11، شماره 42 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

محمدیاسین دادکانی - استاد دانشگاه فرهنگیان زاهدان

محمدحسن شهنوازی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور اردکان

احمد مرادزهی - دبیر ادبیات فارسی شهرستان خاش

خلاصه مقاله:

زبان فارسی یکی از زبان های زنده ی دنیا است که سرشار از آموزه های اخلاقی، حکمی، عرفانی و... است. اگر بگوییم زبان فارسی یکی از سرمایه دارترین زبانهای دنیاست، سخنی به گزاف نگفته ایم و آثار بزرگانی مانند: فردوسی، خیام، نظامی، خاقانی، مولوی، سعدی، حافظ و... سرمایه های این زبان هستند که باعث جاودانگی آن شدهاند. در زمینه شعر و عرفان میتوان ادعا کرد که زبان فارسی شایسته همه زبانهای دنیاست. خیام یکی از بزرگان فارسیزبان است که در علوم گوناگون مهارت داشته است. اما از آنجایی که اطلاعات دقیقی در مورد زندگی این شاعر در اختیار نداریم و مفسران، با توجه به رباعیات، در مورد ایمان، اعتقاد و همچنین طرز فکرش گمانه زنی های بسیاری کرده اند، بر این شدیم که با تکیه بر رباعیات این مسیله را مورد بررسی قرار دهیم. این تحقیق افکار خیام را از منظر اشعارش مورد بررسی و تفسیر قرار داده است.

کلمات کلیدی:

خیام، عرفان، جامعه، گناه، رباعی، انکار معاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/795561>

